

Β.Κ.

ΑΡΙΘΜΟΣ:1175/2011

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

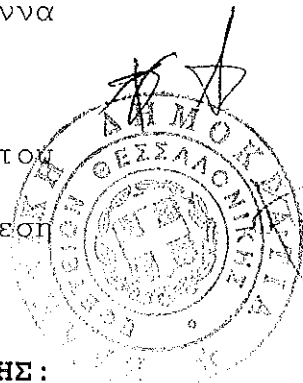
ΤΜΗΜΑ Η΄

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές,
Κωνσταντίνο Βαμβακίδη, Πρόεδρο Εφετών, Ανδρονίκη
Τυραννίδου ^Ρ και Κυριακή Ασλανίδου-Παπαδοπούλου,
_____ Εφέτες, και τη Γραμματέα Άννα
Αρναούτη.

Εισαγγελέας

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του
στις 4 Μαρτίου 2011, για να δικάσει την υπόθεση
μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ:

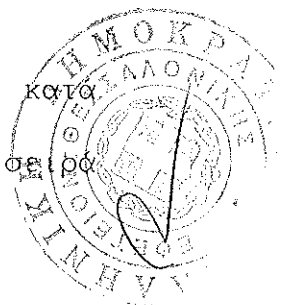
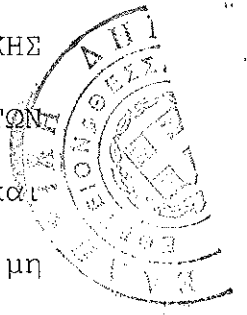
Ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
» πρώην ομόρρυθμη εταιρία
με την επωνυμία »,
που εδρεύει στη και εκπροσωπείται
νόμιμα, για την οποία παραστάθηκε η πληρεξούσια
δικηγόρος της Ιωάννα Μπιζιούρα ( ).

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Αστικού
μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης
ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και
εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Αστικού μη κερδοσκοπικού

συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αθηνών και εκπροσωπείται νόμιμα, για τους οποίους παραστάθηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Χρήστος Ματσιώρης (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 5145) (κατέθεσε μονομερή δήλωση του άρθρου 242 του Κ.Πολ.Δικ.)

Οι ενάγοντες, με αγωγή τους κατά της εναγομένης, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (αριθμός έκθεσης κατάθεσης 40261/7.9.2007), ζητούσαν ό,τι ανέφεραν σ' αυτήν. Το Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 22558/2010 οριστική απόφασή του με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η ήδη εκκαλούσα - εναγομένη με την έφεσή της (αριθμός έκθεσης κατάθεσης 3691/28.9.2010).

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά

Handwritten signatures or initials at the bottom of the page.

της ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εφεσιβλήτων δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αλλά κατέθεσε μονομερή δήλωση του άρθρου 242 του Κ.Πολ.Δικ., όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 Ν. 1649/1986 και προκατέθεσε προτάσεις. Αντίθετα ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσας παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και κατέθεσε προτάσεις.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη έφεση της πρωτοδίκως ηττηθείσας εναγομένης κατά της υπ' αριθ. 22558/2010 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί, κατά την ίδια ανωτέρω διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ.1 ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 -53) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως αυτός τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 Ν. 3057/2002, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία

δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες,
που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή
ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν
μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά
έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της
πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως στη
δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη
διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των
δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει
από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά
δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των
άρθρων 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του άνω
Νόμου, εισφορές (εργασίες) παρέχουν κυρίως οι
καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και
οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι
εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία,
ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και
εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή
συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του
νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν υλικός
φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει
νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται εκτός άλλων για
παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και
ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές
καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση

ΕΡΜΗΝΕΥΤΕΣ
ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ

Handwritten signature

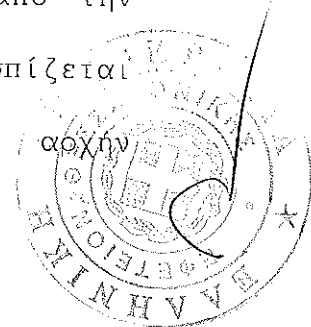
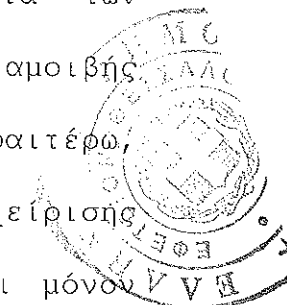
Handwritten signature

έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων, με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων, ήτοι μουσικών, ερμηνευτών-εκτελεστών και παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων προσώπων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατέθηκε στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη αυτού του σκοπού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των άνω οργανισμών περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς

και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το
Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των
ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής
αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω,
είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης
να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον
Ελλήνων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό
δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν.
2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας
μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις
συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή
μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα
δικαιώματα, που έχουν οι πρώτοι, προς το σκοπό της
διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη
διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α του ως άνω Ν.
2121/1993, τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί
συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την
αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των
έργων και πνευματικών δημιουργών, για τα οποία
δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς
οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την
πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται
μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν

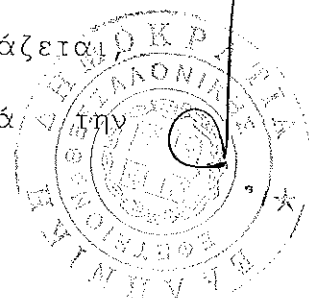

αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς αυτά δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις

αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί
οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς
αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό,
ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό
τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά
και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή
έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο
και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο
της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της
ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών
δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου
αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική
αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική
αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων,
μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί
μέρους σχέσης, που συνδέει τους τελευταίους με τον
κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν
την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού
σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του
προαναφερομένου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι
ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν
πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό
τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται,
επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την

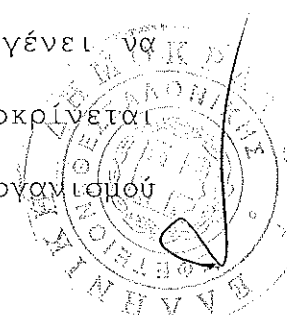
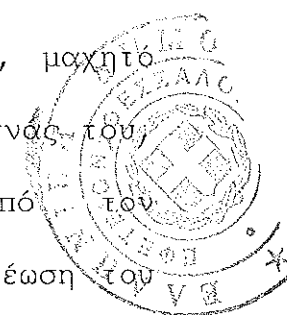
ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα
από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς).

Υπέρ της ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή το
παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα
ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η
προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος
στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης
από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993
εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το
νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης
και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους
δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός
ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η
υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία
περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την
ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών
συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι η αμέσως επόμενη
παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 του Ν. 2121/1993
αρκείει, για την πληρότητα και το παραδεκτό του
δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω
οργανισμών, στη δειγματολογική αναφορά των έργων,
που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους
εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την
πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών
και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των

παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δίκαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ, δ και ε του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν, οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν, αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού

ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του (άρθρ. 55 παρ. 4 εδ. β Ν. 2121/1993) και δ) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ.1 εδ. ε του ιδίου ως άνω νόμου προσομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8, 9, του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς (ΕΘ 2187/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, σχετ. ΕΑ 6354/2004 ΔΕΕ 2005. 425, Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική

ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ.

268, 275, 276). Στην προκειμένη περίπτωση, με την

υπ' αριθμ. κατάθεσης 40261/7-9-2007 αγωγή, επί

της οποίας εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, οι

ενάγοντες, αστικοί μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί

περιορισμένης ευθύνης, ιστορούσαν, ότι είναι

οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας

συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά

το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993. Ότι ο πρώτος από

αυτούς έχει ως μέλη μουσικούς, ο δεύτερος

τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς

(εταιρείες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων

ήχου ή ήχου και εικόνας και ότι καθένας από τους

οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό για την

αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης

αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του προαναφερόμενου

νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και

εκπροσωπεί στο σύνολό της, τη σχετική με αυτόν

κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα

μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς,

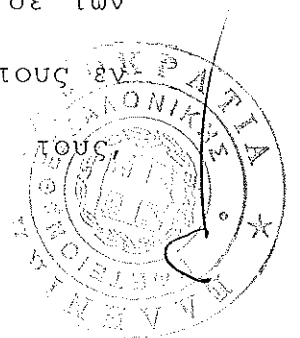
με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και

την προστασία των περιουσιακών συγγενικών

δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των

σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους

λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους,

περιλαμβάνονται, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους-μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν την εναγομένη εταιρία, η οποία χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όμως η τελευταία αρνήθηκε τούτο, αν και στο κατάστημα (μπαρ), το οποίο διατηρεί στην πόλη της , με το διακριτικό τίτλο « », εμβαδού 70 περίπου τετρ. μέτρων, εκπέμπει δημόσια, σε καθημερινή βάση, μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων αλλοδαπών καλλιτεχνών, των οποίων τα ονόματα, καθώς και τους τίτλους των έργων και τις εταιρίες παραγωγής των έργων αυτών ενδεικτικά εκθέτουν. Ότι αυτοί έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής αλλοδαπών καλλιτεχνών με οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Ζήτησαν δε, ενόψει της άνω αρνήσεως της εναγομένης και κατά το μέρος που μεταβιβάζεται η υπόθεση με την έφεση στο παρόν Δικαστήριο, να

καθορίζεται το ύψος της εύλογης αμοιβής για το έτος
2006, σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων
της εναγομένης, που αντιστοιχεί κατά το έτος αυτό,
σύμφωνα με τα τετρ. μέτρα του καταστήματός της,
στο ποσό των 3.000 ευρώ, πλέον του αναλογούντος
ΦΠΑ ποσοστού 19% και ποσού 570 ευρώ, ήτοι
συνολικά στο ποσό των 3.570 ευρώ, να κατανεμηθούν
τα παραπάνω ποσά σε ποσοστό 50% για τους
παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό 25%
για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές,
να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει το άνω
ποσό νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και
τέλος, να υποχρεωθεί η αντίδικός τους να τους
χορηγήσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού
ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά το επίδικο
έτος, προκειμένου να προβούν στη διανομή των ποσών
αυτών στους δικαιούχους.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την άνω
εκκαλούμενη απόφασή του, αφού έκρινε ορισμένη και
νόμιμη την αγωγή, στηριζόμενη στις διατάξεις των
άρθρων 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς
Συμβάσεως της Ρώμης (ν. 2054/1992), 46 παρ. 3 εδ.
β' και 5 εδ. β, 47, 49 παρ. 1, 2 και 3, 52, 55, 56
παρ. 1, 2, 3 εδ. ε', στ', ζ', και 4, 58 και 67
παρ. 4 Ν. 2121/1993, όπως ήδη ισχύει, δέχθηκε

[Signature]

[Signature]

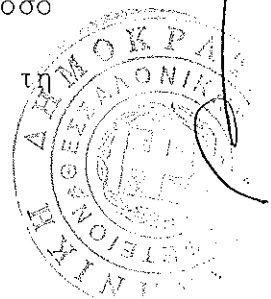
ΘΕΩΡΟΥΜΕΝΗ
ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΑ

αυτήν ως καθ' ολοκληρία ουσιαστικά βάσιμη, (η
αναγραφή στο σκεπτικό και το διατακτικό της
εκκαλουμένης, περί αποδοχής της αγωγής ως «εν
μέρει» κατ' ουσία βάσιμης, οφείλεται σε προφανή
παραδρομή) και καθόρισε την εύλογη αμοιβή των
εναγόντων στο ποσό των 3.570 ευρώ για το ως άνω
έτος 2006, υποχρέωσε δε την εναγομένη να καταβάλει
στους ενάγοντες την εν λόγω αμοιβή νομιμοτόκως από
την επίδοση της αγωγής. Παράλληλα, υποχρέωσε την
τελευταία να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους
με όλους τους τίτλους του αλλοδαπού μουσικού
ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά το άνω έτος.
Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται με την ένδικη
έφεση η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα και με τους
διαλαμβανόμενους σ' αυτήν (έφεση) λόγους,
αναγόμενους στην εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και
κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητεί να
εξαφανισθεί η εκκαλουμένη και να απορριφθεί η
αγωγή. Με το προεκτεθέν περιεχόμενο και αίτημα η
ως άνω αγωγή είναι πλήρως ορισμένη, περιέχουσα όλα
τα αναγκαία, κατά το άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ και τις
προεκτεθείσες διατάξεις στοιχεία, ώστε να είναι σε
θέση η μεν εναγομένη να αμυνθεί, το δε δικαστήριο
να τάξει της δέουσες αποδείξεις, ανεξαρτήτως του
ότι η εκκαλούσα, ισχυριζόμενη με το σχετικό

δεύτερο λόγο της έφεσης, ότι η αγωγή είναι
αόριστη, ουδόλως επικαλείται σε ποια, κατ' αυτήν,
έλλειψη, έγκειται η αοριστία της αγωγής. Επομένως,
πρέπει ο ως άνω λόγος της έφεσης να απορριφθεί, ως
αβάσιμος.

Κατά τα άρθρα 340 και 345 εδ. α' Α.Κ.

οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται
υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη
όχληση του δανειστή. Όταν πρόκειται για χρηματική
οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας έχει
δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που
ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία χωρίς να
είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Περαιτέρω
κατά το άρθρο 346 Α.Κ. ο οφειλέτης χρηματικής
οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος οφείλει
νόμιμους τόκους, αφότου επιδόθηκε η αγωγή για το
ληξιπρόθεσμο χρέος. Εξάλλου, σύμφωνα με τη
διάταξη του άρθρου 5652 εδ. β' και γ' του ίδιου
παραπάνω νόμου (2121/1993), αν ο χρήστης
ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής
διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη
προς αυτή, που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες
περιπτώσεις, οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση,
να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό
αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, κατά τη

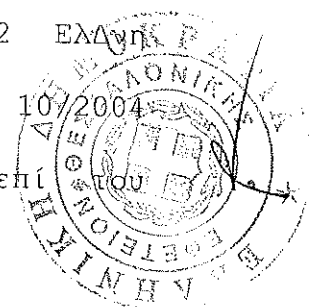
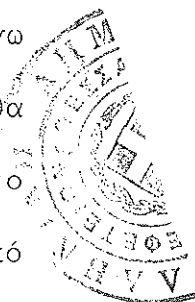

[Handwritten signatures]

διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις, το Μονομελές Πρωτοδικείο ή, εφόσον δεν αποδέχεται τον προσωρινό προσδιορισμό ή και πριν από αυτόν, να καταφύγει με άσκηση τακτικής αγωγής στο καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της επίμαχης αμοιβής. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων και της προεκτεθείσας, του άρθρου 49 παρ. 1 ν. 2121/1993, προκύπτει ότι, προϋπόθεση της υπερημερίας του οφειλέτη και της συνακόλουθης από την αιτία αυτή υποχρέωσής του προς καταβολή τόκων υπερημερίας, είναι το ληξιπρόθεσμο (απαιτητό) της χρηματικής οφειλής, ενώ τη συνδρομή της ίδιας προϋπόθεσης απαιτεί και η διάταξη του άρθρου 346 του ΑΚ, για την προβλεπόμενη από αυτήν υποχρέωση του οφειλέτη χρηματικής παροχής προς καταβολή δικονομικών τόκων. Ειδικότερα, επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους των σχετικών συγγενικών δικαιωμάτων, πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης, χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που

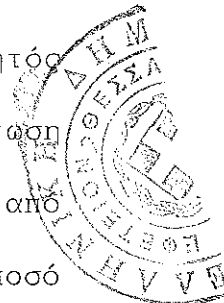
διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς
συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από
αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω
αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα
καθορισθεί κατά τρόπο οριστικό αυτή από το
δικαστήριο, αφού, πριν από τον οριστικό δικαστικό
προσδιορισμό του, το ύψος της είναι αόριστο και
αβέβαιο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής
καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την
τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης, που το
προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσίδικης
αυτής απόφασης και όχι από την επίδοση της αγωγής
και έτσι έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων
οφείλει τόκους υπερημερίας, καθώς επίσης και
δικονομικούς τόκους επί του ποσού της
προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των
δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος,
έστω και αν με την αγωγή, περί του οριστικού
καθορισμού της εν λόγω αμοιβής, ενώνεται και
καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται η
καταβολή αυτής, αλλά και η καταδίκη του χρήστη
στην καταβολή τόκων επί του ποσού της από την
επίδοση της αγωγής αυτής (ΑΠ 387/2002 ΕΛΛΗΝ. Π. ΔΕΛΤ.
44.479, ΑΠ 998/2006 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΔωδ 10/2004
Τ.Ν.Π. Νόμος, οι οποίες αποφάνθηκαν επί του

παρεμφερούς θέματος της έναρξης της τοκογονίας επί
αγωγών για την αναπροσαρμογή του μισθώματος
επαγγελματικής μίσθωσης). Περαιτέρω, κατά τη
διάταξη του άρθρου 1 του ν. 1642/1986, που επέβαλε
τον Φόρο Προστιθέμενης Αξίας, όπως ήδη ισχύει
μετά το ν. 2859/2000 : Επιβάλλεται φόρος κύκλου
εργασιών, με την ονομασία "φόρος προστιθέμενης
αξίας", σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος
νόμου (εδ. α). Ο φόρος αυτός επιρρίπτεται από τον
κατά νόμο υπόχρεο σε βάρος του αντισυμβαλλομένου
(εδ. β). Ο εν λόγω φόρος (ΦΠΑ), προκειμένου περί
αμοιβής, καθίσταται απαιτητός, σε περίπτωση που η
πληρωμή της αμοιβής πραγματοποιείται ύστερα από
επιταγή δημόσιας αρχής (όπως δικαστικής απόφασης),
κατά το χρόνο είσπραξης της αμοιβής αυτής, και
επομένως, κατά το χρόνο της είσπραξης, κατά τον
οποίο γεννάται η φορολογική του υποχρέωση, ο
υποκείμενος στο φόρο αυτό θα εκδώσει τιμολόγιο, ή
απόδειξη ή άλλο στοιχείο που προβλέπουν οι
διατάξεις του Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων, στο
οποίο θα αναγράφει τη φορολογική αξία και το ποσό
του φόρου χωριστά (σχετ. ΑΠ 80/1999 αδημ., ΕΑ
8884/2003 ΤΝΠ Νόμος, ΕΠατρ 548/2007 ΤΝΠ Νόμος).
Στην προκειμένη περίπτωση, το περί τοκοδοσίας
αίτημα της αγωγής, όπως, κατά τα ανωτέρω,

προβλήθηκε, είναι νόμιμο, μόνο για το χρονικό
διάστημα από την επίδοση στην εναγομένη της
παρούσας (τελεσίδικης) αποφάσεως και μετέπειτα.

Επίσης, ενόψει του ότι, ο ΦΠΑ καθίσταται απαιτητός
κατά το χρόνο είσπραξης της αμοιβής, σε περίπτωση
καταβολής αμοιβής, που πραγματοποιείται ύστερα από
δικαστική απόφαση, όπως εν προκειμένω, το ποσό
των 570 ευρώ, που ζητείται με την αγωγή, ως
ανάλογος ΦΠΑ της αμοιβής των 3.000 ευρώ, δεν
καθίσταται τοκοφόρο από την επίδοση της αγωγής,
αλλά από την έκδοση του σχετικού παραστατικού από
τους ενάγοντες, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στη
μείζονα σκέψη. Κατόπιν αυτών, το πρωτοβάθμιο
Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφασή του
δέχθηκε άλλως και επεδίκασε τόκους επί του ποσού
των 3.570 ευρώ (της αμοιβής και του ΦΠΑ) από της
επιδόσεως της αγωγής, εσφαλμένα ερμήνευσε και
εφάρμοσε τις άνω διατάξεις. Συνεπώς, πρέπει, αφού
γίνουν δεκτοί οι σχετικοί λόγοι της έφεσης, ως
κατ' ουσίαν βάσιμοι, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη
απόφαση κατά τις εν λόγω αντίστοιχες διατάξεις της
(άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ), να κρατηθεί η υπόθεση
από το Δικαστήριο αυτό και να ερευνηθεί κατά
τούτο, σύμφωνα με όσα κατωτέρω εκτίθενται.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη πρακτικά συνεδριάσεως τούτου και όλα τα νομίμως με επίκληση προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, πλην των από 15-4-2010 υπευθύνων δηλώσεων (του άρθρου 8 ν. 1599/1986) των και , που επικαλείται και προσκομίζει η εναγομένη, οι οποίες δεν λαμβάνονται υπόψη, διότι αυτές δόθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, αποκλειστικά για να χρησιμοποιηθούν στην ένδικη διαφορά (ΟΛΑΠ 8/1987 ΕΛΔνη 28.628, ΑΠ 109/2004 ΕΛΔνη 45.732), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές-ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, αντίστοιχα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους, για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν, σύμφωνα με τα άρθρα 54

22 η σελίδα της με αριθμό 1175/2011 απόφασης του
Εφετείου Θεσσαλονίκης

και 58 του Ν. 2121/1993, η λειτουργία δε αυτών
εγκρίθηκε με τις υπ' αριθμ. 11083/1997, 11089/1997
και 11084/1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού
αντίστοιχα, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην
εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997),
ο οποίος (Υπουργός) ελέγχει, κατά το άρθρο 54 παρ. 4
και 5 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητα
και τη λειτουργία τους. Συνεπώς, οι εφεσίβλητοι
νομιμοποιούνται, ενεργούντες στο δικό τους όνομα,
να αξιώνουν, με την κατάρτιση σχετικών συμβάσεων
ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την
προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ.1 του ίδιου ως
άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την
προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες
υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς)
είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη του πρώτου και
δευτέρου των εφεσιβλήτων οργανισμών εκτέλεση ή και
ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί
φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από
παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών.
Περαιτέρω, οι εφεσίβλητοι, ως μόνοι
αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας
των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών
κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με

ΘΕΩΡΗΣΗ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

[Signature]

[Signature]

[Signature]

αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (ευρωπαϊκούς και μη), εκ των οποίων ορισμένοι κατονομάζονται ενδεικτικά στην αγωγή, συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Εκτός όμως από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες, νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση της διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο τμήμα του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που

επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια
λειτουργίας του. Ειδικότερα, για καταστήματα της
άνω κατηγορίας, που λειτουργούν χειμώνα-καλοκαίρι,
για χρονικό διάστημα 8-12 μηνών, σε στεγασμένους
χώρους επιφάνειας έως 100 τετραγωνικών μέτρων, η
αμοιβή αυτή καθορίστηκε σε 3.000 ευρώ για τα έτη
2003 έως και 2006, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α.
19%, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ.1 περ. α, γ του Ν.
2121/1993. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η εναγομένη
και ήδη εκκαλούσα εταιρία, που εδρεύει στη
Θεσσαλονίκη, η οποία αρχικά είχε τη μορφή της
ομόρρυθμης εταιρίας, με την επωνυμία «

» και ακολούθως, με το από 5-
8-2009 ιδιωτικό συμφωνητικό τροποποιήθηκε σε
ετερόρρυθμη, με την επωνυμία «

», διατηρεί και εκμεταλλεύεται στη
και επί της οδού , σε ισόγειο
στεγασμένο κατάστημα, εμβαδού 70 τετρ. μέτρων
περίπου, επιχείρηση μπαρ με το διακριτικό τίτλο
« ». Η εν λόγω επιχείρηση λειτουργούσε
καθημερινά και καθ' όλη τη διάρκεια του έτους
2006, ως μπαρ, για τη λειτουργία του οποίου η
μουσική είναι απαραίτητη. Ο ισχυρισμός της
εκκαλούσας, ότι η επιχείρησή της λειτούργησε μόνον
ως καφετέρια, για τη λειτουργία της οποίας η

μουσική είναι απλώς χρήσιμη και όχι απαραίτητη,
δεν αποδείχθηκε βάσιμος. Η εκκαλούσα, προς
απόδειξη του ισχυρισμού της αυτού επικαλείται
ιδίως την από 15-7-2004 άδεια ίδρυσης και
λειτουργίας της, στην οποία ως χρήση του άνω
καταστήματος αναφέρεται αυτή της «καφετέριας-
εστιατορίου». Έτσι, χωρίς βεβαίως να αμφισβητεί
ότι το κατάστημά της δεν υπήρξε ποτέ εστιατόριο,
παρά τη σχετική αναφορά στην παραπάνω άδεια
λειτουργίας του, εμμένει στο χαρακτηρισμό του ως
καφετέριας, λόγω ακριβώς της ως άνω
διαφοροποίησης ως προς την αναγκαιότητα της χρήσης
της μουσικής, μεταξύ των δύο ειδών καταστημάτων
και συνακόλουθα, της οφειλόμενης στους
εφεσιβλήτους εύλογης αμοιβής, η οποία είναι κατά
πολύ χαμηλότερη για τις καφετέριες, σε σχέση με τα
μπαρ. Ωστόσο, περί της λειτουργίας του επιδίκου
καταστήματος ως μπαρ και μάλιστα ως «ροκ μπαρ» με
σαφήνεια και κατηγορηματικότητα κατέθεσε ο
μάρτυρας αποδείξεως, υπάλληλος των εφεσιβλήτων,
έχοντας ιδία, για το ζήτημα αυτό, αντίληψη, αφού
πολλές φορές είχε επισκεφθεί ως πελάτης το άνω
κατάστημα κατά τον κρίσιμο χρόνο, η δε κατάθεσή
του δεν αναιρείται από αυτήν του μάρτυρα
ανταποδείξεως, πελάτη της εκκαλούσας, συνδεόμενου

φιλικά με τα φυσικά πρόσωπα που απαρτίζουν αυτήν,
ο οποίος, ενδοιαστικά καταθέτοντας, εκτιμά, ότι το
κατάστημα λειτουργεί, κατ' αυτόν, ως καφετέρια,
χωρίς πάντως να αμφισβητεί, ερωτώμενος σχετικά,
ότι υπήρξαν συγκεκριμένες ημέρες, που
διοργανώθηκαν σ' αυτό και μουσικές εκδηλώσεις, οι
οποίες διαφημίσθηκαν από την εκκαλούσα και στο
διαδίκτυο, γεγονότα που δεν συνάδουν με τη
λειτουργία ενός καταστήματος ως καφετέριας.
Αποδείχθηκε επίσης, ότι η εκκαλούσα χρησιμοποίησε
σε καθημερινή βάση, κατά τη διάρκεια του έτους
2006, υλικούς φορείς ήχου (ψηφιακούς δίσκους), με
ξένο ρεπερτόριο, από στερεοφωνικό συγκρότημα
αναπαραγωγής ήχου, για να ψυχαγωγεί την πελατεία
της. Η χρήση της μουσικής αυτής είναι ένας κύριος
λόγος προσέλευσης πελατών και επομένως, είναι
απαραίτητη στην αύξηση της πελατείας και των
εσόδων της επιχείρησης της εκκαλούσας. Και είναι
μεν αληθές, ότι η εκκαλούσα κατέβαλε στους
εφεσιβλήτους κατά τα έτη 2004 και 2005 μικρότερα,
του αιτουμένου με την αγωγή, ποσά, για τη χρήση
μουσικής στο κατάστημά της, όπως προκύπτει και από
τις προσκομιζόμενες από αυτήν αντίστοιχες
συμβάσεις αδείας εκμετάλλευσης, που είχε συνάψει
με τους εφεσιβλήτους. Ωστόσο, το χρονικό εκείνο

ΘΕΩΡΗΣΗ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

[Signature]

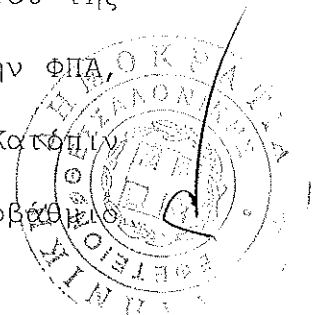
[Signature]

[Signature]

διάστημα λειτουργούσε το κατάστημά της ως καφετέρια, για τη λειτουργία της οποίας η μουσική είναι απλώς χρήσιμη και όχι απαραίτητη, όπως προεκτιθέθηκε, ενώ, μετά το έτος 2005, έλαβε χώρα ανακαίνιση του καταστήματος (βλ. και κατάθεση μάρτυρα ανταπόδειξης) και μεταβλήθηκε η λειτουργία του σε μπαρ, δηλαδή επιχείρηση, για την οποία η μουσική είναι απαραίτητος παράγων προσέλκυσης πελατείας, κατά τα ανωτέρω, δεδομένου ότι οι πελάτες προσέρχονται για να καταναλώσουν ποτά, ακούγοντας μουσική. Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι οι εφεσίβλητοι προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με την εκκαλούσα για την καταβολή από μέρους της, της εύλογης αμοιβής των εκπροσωπούμενων από αυτούς ως άνω δικαιούχων, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Στη συνέχεια αυτοί κάλεσαν την αντίδικό τους να καταβάλει την εύλογη και ενιαία για όλους τους δικαιούχους αμοιβή, πλην όμως η τελευταία αρνήθηκε, παρόλο που κατά τα ανωτέρω, στο κατάστημά της εκπέμπει δημόσια μουσική και τραγούδια από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόριο έργων αλλοδαπών καλλιτεχνών. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των άνω δικαιούχων του ξένου ρεπερτορίου, που παρουσίαζε η εκκαλούσα

στο κατάστημά της κατά το έτος 2006. Ως κριτήρια για τον υπολογισμό της αμοιβής αυτής λαμβάνονται υπόψη, η ωφέλεια που απέκόμισε η εκκαλούσα από τη χρήση της μουσικής και μάλιστα στο βαθμό που η μουσική αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για τη λειτουργία του καταστήματός της, η μείωση των εσόδων των άνω δικαιούχων από τη μη καταβολή της αμοιβής τους, καθώς και η εξοικονόμηση της δαπάνης της εκκαλούσας, στην οποία (δαπάνη) θα προέβαινε, εάν αντί του άνω μουσικού ρεπερτορίου, που παρουσίαζε καθημερινά από τους υλικούς φορείς ήχου, απασχολούσε, κατά την ίδια περίοδο, τραγουδιστές και ορχήστρα. Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, σύμφωνα με το πιο πάνω αμοιβολόγιο και με βάση την επιφάνεια του καταστήματός της, που δεν υπερβαίνει τα 100 τετρ. μέτρα, καθώς και το χρόνο λειτουργίας αυτού (δώδεκα μήνες), η εύλογη αμοιβή που οφείλει η εκκαλούσα στους εφεσιβλήτους για το έτος 2006 ανέρχεται σε 3.000 ευρώ, πλέον ΦΠΑ ποσοστού 19%, ήτοι ποσού 570 ευρώ. Συνεπώς, η αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή, όσον αφορά το αίτημά της περί καταβολής του άνω κεφαλαίου της εύλογης αμοιβής και του αναλογούντος σ' αυτήν ΦΠΑ, ήτοι του αιτηθέντος ποσού των 3.570 ευρώ. Κατόπιν αυτών, τα ίδια που δέχθηκε και το πρωτοβάθμιο

[Handwritten signatures]

Δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφασή του, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα από την εκκαλούσα με το σχετικό λόγο της κρινόμενης έφεσης, πρέπει να απορριφθούν, ως αβάσιμα, όπως και η έφεση κατά τα λοιπά, αφού δεν υπάρχει άλλος λόγος αυτής προς έρευνα. Το ως άνω ποσό πρέπει να υποχρεωθεί η εκκαλούσα να καταβάλει στους εφεσιβλήτους με το νόμιμο τόκο, σύμφωνα με όσα στην αρχή της παρούσας εκτέθηκαν, για μεν το ποσό των 3.000 ευρώ από της επιδόσεως σ' αυτήν της αποφάσεως του Δικαστηρίου τούτου, για δε το ποσό των 570 ευρώ, από της εκδόσεως του σχετικού παραστατικού από τους εφεσιβλήτους. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας (λόγω της μερικής εξαφάνισης της εκκαλουμένης) πρέπει να επιβληθούν εν μέρει σε βάρος της εκκαλούσας που ηττάται, κατόπιν του νομίμου περί αυτών αιτήματος των εφεσιβλήτων, τα δε λοιπά να συμψηφισθούν, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων (άρθρα 178 παρ. 1, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση τυπικά και εν μέρει κατ' ουσίαν.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ εν μέρει την εκκαλούμενη υπ'
αριθ. 22558/2010 οριστική απόφαση του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, κατά τις διατάξεις της,
που αναφέρονται στο σκεπτικό.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εκκαλούσα-εναγομένη να
καταβάλει στους εφεσιβλήτους-ενάγοντες τα
επιδικασθέντα με την ως άνω απόφαση ποσά,
νομιμοτόκως, το μεν ποσό των τριών χιλιάδων
(3.000) ευρώ από της επιδόσεως της παρούσας
αποφάσεως, το δε ποσό των πεντακοσίων εβδομήντα
(570) ευρώ, (νομιμοτόκως) από της εκδόσεως του
σχετικού παραστατικού πληρωμής.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα-εναγομένη στην
καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των
εφεσιβλήτων-εναγόντων, αμφοτέρων των βαθμών
δικαιοδοσίας, ποσού εξακοσίων (600) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε, στη
Θεσσαλονίκη, στις 20 Μαΐου 2011 και δημοσιεύθηκε,
σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του,
στις 22 Ιουνίου 2011.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟ Θ/ΔΙ ΤΥΠΟΛΟΓΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ

Θεσσαλονίκη 11-10-2012

#Γραμματέας

ΣΩΤΗΡΙΑ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ